
Orbán Ottó

HOLTAK SZELLEMEVEL TÁRSALOG

Szólítva őt egy verssorát idézem:
„Csak azt feledném, azt a franciát...”,
s az évtizedek rossz szigetelésén
kétszázhusz volt nyila villámlik át.
Túlman a járdán föltűnik Pilinszky,
kockás kabátban, ég és föld között –
látom, arcán a lázas elveszettség
őszes borostaként kiütközött.

Köröttünk örvény, a hatvanas évek:
gyér forgalom, vodkaszag, vak remény;
nem ölték meg s nem öltük meg magunkat –
Isten hordott minket a tenyerén.
Túléltünk háborút, italt, szerelmet,
most egy kicsit ejtőzni akarunk,
ki egy szál deszkába, ki meg az égbe,
kapaszkodunk, míg bírja a karunk.

Költőnek ezenfelül ott a verse,
a gyulladt seb, mely lüktet s nem lohad,
de láza megbokrosítja a ritmust,
e rögeszmés, szárnyas versenylovat,
hogy száguldozzon, mint a hurrikánok
a karibi partokon s a prérin át,
s patájával dobogja és dobolja:
„Csak azt feledném, azt a franciát...”

Minek folytassam? Valaha a versünk
életmentés volt, ma csak pipere.
Franz! Szia, fogoly! s más ilyen nyalánk vicc,
míg süvítünk az űrbe kifele,
s a terepet átadjuk a szövegnek,
melyben buján párzik szóval a szó;
és hallhatjuk makogni gépeinket,
mint majmot az Afrika-utazó.

Nagy költő s balfácán egy porhüvelyben!
Esendő, nagyon is világi szent,
aki a Koponyák Hegye helyett a
báli szezonban inkább bálba ment;
János, kit jelenések látogattak,
de aki hétköznapi csak Jancsi volt –
bámulja teremtményét a teremtő,
sámán a tüzet, melyet ő csiholt.

Petri György

MOSOLY

Meg fogok halni. Nem is oly sokára.
S ez olyan könnyű szédülettel tölt el,
mint ifjúkoromban – kezdő dohányost –
az erkélyen reggelente leszivott
első néhány slukk. Ez azóta elmúlt,
persze, ahogyan elmúlt annyi minden.
Hovatovább csak egy maradt velem,
de az igen, Istennek hála érte!
A szem mohó, éhes kíváncsisága,
a nézés gyönyöre, hogy minden látvány
a maga más-más módján színöröm:
egyforma szép a szurok és a csurgatott méz,
és egy kazánház tekergő csövei
burkolva üvegyapottal és sztaniollal.
Vagy egy tengersizem türkizcsöndje kék fenyők közt
és a levegő üveghidege. Egy eldobott
üres cigarettásdoboz céltalan zörgő
összevissza szálldosása az út betonján
a változó szél szeszélye szerint. A mosoly
egy besüppedt inyú fakó banyácska arcán,
a szemzugában sárga gyantacseppként megülő könny,
valamint a feszes húsú ifjú leány
csöppnyi tokája, fogainak kimutatott fehérje,
miből, bár csak egy kissé, túl sokat mutat,
ám ez nem baj: a szépség
fűszere és forrása – a hiba.
De nemkülönben a munkásasszonyok visszeres lába,
és a piacon a halárusnő pontyvértől és harcsanyáktól
iszamos, félig elfagyott, szederjes, lilás keze –
Mert az angyal a részletekben lakik.